

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ GUIDO MARTA

ΤΟΝ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟ, ΣΤΟ ΛΙΝΤΟ...

ΙΧΕ έθδει τὸ φθινόπωρο καὶ σιγά-σιγά οἱ παραθερίζοντες εἶχαν ἀρχίσει νὰ φεύγουν ἀπ' τὸ Λίντο τῆς Βενετίας.

Ἐξείνo τὸ βράδυ, ὅπως πάντα, λίγο πρὶν σούρουπο, ὁ Πάολο ἔγρασε στὸ ξενοδογεῖο Ἐξέλιουορ καὶ ζήτησε τὴν μίς Κέττυ Τέννυσον.

— Νά την, μαζί μὲ τὴν μητέρα της, σ' ἐκείνη τὴν παρὰ ἐκεῖ ζάτιο, τοῦ εἶπε ὁ θυρωρὸς.

Πραγματικὰ ἡ μίς Κέττυ ἦταν καθισμένη ἐν τῆν μητέρα της, σὲ μιὰ γωνιά τοῦ μεγάλου χώλου καὶ κουβεντιάζαν μὲ δύο γηραιούς κυρίους Ἀγγλους, καὶ δύο νεαρὰς Ἀμερικανίδες. Μόλις ἡ νέα εἶδε τὸν Πάολο, σηκώθηκε, τὸν πλη-

σίασε καὶ ἐνὸς ἐκείνος χαμερτοῖσε τὴν μητέρα της, πέρασε τὸ μπράτo της στὸ δικό του καὶ τὸν παρέσυρε στὴ σάλα τοῦ χοροῦ, λέγοντάς του:

- Θὰ κάνουμε ἕνα γύρο τσάρλεστον;
- Ὁ Πάολο τὴν ἀκολούθησε πεθύνιος ὅπως πάντα καὶ ἄρχισαν νὰ χορεύουν. Ἄλλὰ προτοῦ τελειώσουν τὸν χορὸ τὸν παρέσυρε πάλι ἔξω.
- Πάμε νὰ κάνουμε ἕναν περίπατο στὴν ἀρχοβαλυσιά, τοῦ εἶπε.
- Ἦ θές νὰ κάνουμε μπάνιο;
- Τέτοια ὥρα; Μ' αὐτὴ τὴν ψύχρα; εἶπε ξαγνιασμένος ὁ νέος.
- Ἐλάτε, ἐλάτε! τοῦ φώναξε ὑποτακτικὰ ἡ Κέττυ.
- Μίς Κέττυ, ἄρχισε νὰ νυχθινόει καὶ μὴν ξεχνᾶτε πὸς βρασιζέ-

μαστε πᾶσι τὰ μέρα Σεπτεμβρίου.
— Μὴ εἰσάστε ὑπερβολικός. Ἐσεῖς οἱ Ἰταλοὶ, καὶ γενικῶς οἱ νότιοι, κάνετε μπάνια μόνο τὸν Ἰούλιο καὶ τὸν Αὐγούστο τοῦ τὸ νερὸ τῆς θάλασσας βράζει. Τὸ Σεπτέμβριο ποῦ τὸ μπάνιο μπορεῖ νὰ σᾶς δυνατώσῃ λίγο κλεινόσατε στὴν ἔσπασιά, κοντὰ στὴν θεομιότρα. Νά, χά, χά! Σωστοὶ σταχυοποιήθηκες!

— Τὶ κακιὰ ποῦ εἰσάστε! τῆς φθύνισε ἐκεῖνος ἀκολουθώντας τὴν πάντα.

Ἵταν ἔφταναν στὴν καρμιά της μίς Κέττυ, ἐκείνη ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τοῦ εἶπε:

— Σταθίτε ἐδῶ, γυθίητε καὶ περιμένετέ με. Σὲ δύο λεπτὰ τῆς ὄρας θὰ εἶμαι κ' ἐγὼ ἐτοιμὴ καὶ θὰ βουτήξουμε μαζί.

Ὁ νέος ἔμεινε ἀκίνητος μερικὰς στιγμῆς, ἀναποφασιστός, κυττάζοντάς τὴν μὲ μιὰ ἐμφύση ἱερώσια στὰ ἄδωα, γαλανὰ του μάτια, σὰν νὰ τὴν παρακαλοῦσε νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπ' τὴν θυσία ἐκείνη, μιὰ θυσία τόσο μεγάλη, θανάσιμη γι' αὐτόν, ποῦ εἶχε πάει στὸ Λίντο, ἀκριβὸς γιὰ νὰ ἀνοήσῃ τὴν κλονισμένη ἰσχύα του. Ὁ γιαιρός τοῦ εἶπε ἀπαγορευοῦσε νὰ κἀνὴ μπάνιο, ἀζομὴ καὶ τὸ καλοκαίρι.

Καὶ πραγματικὰ τὶς πρῶτες ἡμέρες ποῦ φτάσε στὸ Λίντο ὁ Πάολο κ' ἔγκαιτοστάθηκε μαζί μὲ τὴν μητέρα του σὲ μιὰ κομρὴ ἀτόμωρη ἐπαυτοῦ, ἐκρήτῃσις πιστὰ ὄλες τῆς παραγγελίης τοῦ γιαιροῦ καὶ τῆς συμβουλῆς τῆς μητέρας του. Ὅτε μπάνιο ἔκανε, οὔτε τέννις ἔπαιξε. Ἄλλὰ σιγά-σιγά ἄρχισε νὰ πηγαίνει στὸ τέννις τοῦ Ξενοδογεῖου τῶν Λουτρῶν καὶ νὰ κἀνεται νὰ χαζεύῃ μὲ τοὺς ἄλλους παίζτας.

Ἐκεῖ ἔκινησε τὴν προσοχὴ τῆς ὁραίας Κέττυ, τῆς τολμηρῆς Ἀγγλίδος, ὅπως τὴν ἔλεγει τὴν ὀμορφιά, καθισμένην πάντα παρὰμερα, τὸν πλησίασε μὰ μέρα καὶ τὸν ῥώτησε:

- Ἐσεῖς δὲν παίζετε τέννις, κύριε; δὲν ξέρετε νὰ παίζετε τέννις;
- Ὁ Πάολο στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀμήλητος καὶ διστακτικός, μὴν ξέροντας τί νὰ πῆ, στὴν ὁραία Ἀγγλίδα, ποῦ ἀπὸ μέρους τὴν κατέρωσε μὲ τὰ ὄματα μάτια του. Θέλησε νὰ τῆς πῆ τὴν ἀλήθεια, αὐτὴ τῆς πῆ: — Δεσποινίς εἶμαι πολὺ, πάρα πολὺ ἄρρωστος, καὶ οἱ γιαιροὶ μοῦ ἔχουν ἀπαγορευεῖ τὰ σπόρ καὶ πρὸ πάντων τὸ τέννις, τὸν χορὸ καὶ τὰ μπάνια. Ἄλλὰ τὰ λόγια σταμάτησαν στὸ στόμα του καὶ εἶπε:
- Δὲν παίζω καλά, δεσποινίς.
- Ὄου, δὲν περᾶζει, θὰ σᾶς μάθουμε, φώναξε μὲ τὴ συνειδημένη τῆς ἀρέλιας ἡ μίς Κέττυ.

Καὶ τὸν παρέσυρε στὸ παιχνίδι.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Πάολο ἄρχισε νὰ βγαίνει συχνότερα ἀπ' τὸ σπίτι του, νὰ πηγαίνει στὸ «chez nous» τοῦ ξενοδογεῖου Ἐξέλιουορ, νὰ βόσκει τὴν μίς Κέττυ, νὰ χορεύῃ μετὰ της ἄλλων, στὸ Λίντο ἢ στὴν Βενετία, στὸ τέννις, καὶ στὰ μπάνια.

Ὁ γιαιρός του τὸν μάλλον διαρκῶς. Ἄλλὰ ὁ Πάολο ἔφορτεμένος τρελλὰ μὲ τὴν μίς Κέττυ, γελῶσε μαζί του κ' ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ εἶ-

πλέον τοῦ ἀπαγόρευσε νὰ πῆ τίποτα στὴ μητέρα του.

— Γιατὶ ἂν πῆτε τίποτα, θ' ἀναγκασθῶ κ' ἐγὼ ν' ἀλλάξω γιαιρό, καὶ θὰ χάσετε τὴν θέσι σας, τοῦ ἐτόνισε κατηγορηματικὰ.

Ὁ γιαιρός, νέος ἀκόμῃ καὶ φτωχὸς γιὰ νὰ μὴν χάσῃ τὴν θέσι του δὲν εἶπε τίποτε καὶ ὁ Πάολο τὸ ἔρωγε διαρκῶς ἔξω, μὲ κίνδυνο νὰ χάσῃ τὴ ζωὴ του.

Ἐτοὶ καὶ τὸ βράδυ ἐκείνο τοῦ Σεπτεμβρίου, πιστός σὰν σκυλάκι, γυθῆκε καὶ ριχτήκε στὴ θάλασσα μαζί μὲ τὴν μίς Κέττυ.

Ἐκείνη γελῶσε σὰν μικρὸ παιδάκι καὶ τὸν εἰρωνεύεταν καθὼς τὸν ἔβλεπε νὰ τουρτοῦλῃ ἀπ' τὸ κρῶ, ζίτρινον, ἀμύλητον καὶ σεπτύζον.

— Καληνύχτα σταχυοποιότη μου! τοῦ φώναξε σαρκαστικὰ ὄταν χωρίσαν, ἔπειτα ἀπὸ λίγην ὥρα. Καληνύχτα καὶ ὄσφοβῶρ αἰετοῦ τὸ πρῶτὸ στὸ τέννις.

Ἄλλὰ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτὸ ἡ Κέττυ μάταια περιέμενε τὸν νεαρό της φίλο. Ὁ Πάολο δὲν πῆγε καθόλου. Καὶ μόνο ἔπειτα ἀπὸ ἄρκετὴν ὥρα, ἡ μίς Κέττυ, ἔμαθε ἀπὸ κάποια φίλη της ὅτι ὁ Πάολο εἶχε πέσει ἀποβραῦς στὸ κρεβάτι μὲ δυατὸ κυρετὸ καὶ πόνους φρεκτοῦς στὸν θώρακα.

Στὴν ἀρχὴ, ἡ μίς Κέττυ δὲν ἔδωσε καὶ πολὺ προσοχὴ σ' αὐτό. Ὅταν ὁμως εἶδε πὸς ὁ Πάολο δὲν φάνηκε οὔτε τὴν ἐπομένη, οὔτε τῆς ἄλλης μέρες, τότε, ἐκείνη ποῦ ἦταν πάντα εὐθύμη καὶ γελαστὴ, ἄρχισε νὰ γίνεται μελαγχολικὴ κ' ἀμύλητη. Δὲν ἤθελε πειὰ νὰ πῆ πούθενά, οὔτε στὸ τέννις, οὔτε στὸ χορὸ, οὔτε στὰ μπάνια.

Μιὰ μέρα μάλιστα ἀποφάσισε νὰ περᾶσῃ ἀπ' τὴν ἐπαυλὴ τοῦ Πάολο. Θὰ ρωτοῦσε καμμιὰ βιηρέτρια γιὰ τὴν κατάστασὴ του, καὶ ἂν μορποῦσε θ' ἀνέβρισε στὸ δομᾶτό του νὰ τὸν χωρετῆσῃ καὶ νὰ τοῦ μεταδόσῃ λίγη εὐθυμία, λίγο θάρρος. Ἄλλὰ ἀκριβὸς ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἔμαθε ἀπ' τὸν γιαιρό, ὁ ὁποῖος θεράτευε τὸν Πάολο κ' ὁποῖος ἦταν φίλος τῆς μητέρας της, ὅτι ὁ νέος δὲν ἔμεινε στυγμὴ μόνος, διὰ βραζόκατον πάντα κοντὰ του ἡ μητέρα του, ὅτι δὲν ἐπέτρεπαν σὲ κανέναν νὰ τὸν δῆ.

— Εἶνε πολὺ σοφῆ ἡ κατάστασὶς του, γιαιρέ; ῥώτησε ἡ μίς Κέττυ τὸν γιαιρό, κυττάζοντάς τον μὲ ἄγνοια στὰ μάτια.

— Βέβαια, εἶνε πολὺ σοφῆ...Τὸ καίμενο τὸ παιδί!...

— Δὲν ὑπάρχει πια καμμιὰ ἐλπίς νὰ σωθῇ;

— Δὲν εἶπα αὐτό. Ἐσέρε, ἡ νεότης...ὁ ὄργανισμός ἐνός νέου μπορεῖ νὰ κἀνὴ μερικὸς φορῆς θαύματα!...Ἄλλὰ δὲν μπορεῖ κανένας νὰ βασίξεται στὰ θαύματα.

Ἦ μίς Κέττυ δὲν περιέμενε ν' ἀκούσῃ περὶ σότερα. Σηκώθηκε καὶ βγήκε ἔξω. Τὸ ἴδιο βράδυ, μπῆκε χωρὰ μὲ σὸν κῆπο τῆς ἐπαυτοῦ τοῦ Πάολο καὶ ἄρχισε νὰ τριγυρῆ ἔχει τρέμοντας ὀλόκληρη ἀπ' τὴν ἀγνοία κ' ἀπ' τὸν πόθο νὰ βρεθῇ κοντὰ του, ν' ἀνικρυθῇ τῆ γλυκερὰ μορφή του, νὰ τοῦ σφιχτῇ τὸ χερί καὶ νὰ τοῦ πῆ μερικὰ λόγια ἐνθασιωτικὰ. Ἄλλὰ φοβῶταν μήπως βρεθῇ μπροστὰ τὴν μητέρα του, ποῦ τὴν εἶχε ἔξαγριώσει ὁ πόνος γιὰ τὴν κατάστασὴ τοῦ γιαιροῦ τῆς καὶ ποῦ θὰ ἠμνησκόουσε ἐναντίον της γιὰ τὸ κακό ποῦ εἶχε κάνει στὸν μορποχό τῆς.

Τριγυρῆσε ὄρες ὀλόκληρες, ἄλλοτε πλησιάζοντας στὴν εἰσοδο κ' ἄλλοτε φεύγοντας μακριὰ φοβισμένη. Τέλος εἶδε ν' ἀνάβῃ φῶς σὲ ἕνα διαμέρισμα τοῦ ἰσογείου, στὴν τραπεζαρία, καὶ μὲς ἀπ' τὰ παραπετάσματα διέκρινε μιὰ κυρία ποῦ πηγαίνετοχόταν ἀνήσυχῃ γύρω ἀπ' τὸ τραπέζι, τρώγοντας ὄρδια.

— Θὰ εἶνε ἡ μητέρα τοῦ Πάολο, σκέφθηκε ἡ μίς Κέττυ. Τότε πῆρε θάρρος καὶ πατώντας στῆς μέρες τὸν ποδιὸν της, μπῆκε μὲς στὴν ἐπαυλὴ, προχωρῶς στὸν διάδρομο καὶ, ἐπειδὴ δὲν ἤξερε τὰ καταποτα τοῦ οπιπιού, πλησίασε στὴν τὴνχ σὲ κάποια πόρτα καὶ ἔστρωσε τὸ πόμολο.

Ἦ μίς Κέττυ κἀτάλαβε ὅτι βρισκόταν μπροστὰ στὴν μητέρα τοῦ Πάολο καὶ ὁσάτισε.

— Ὄ, κυρία, συγχωρῶστε με! ψυθύρισε.

Τὰ λόγια σταματοῦσαν στὴ χεيلί της. Ἄλλὰ ἡ πομεμένη ἐκείνη μητέρα μάντευσε τὴν ἀλήθεια.

— Ἄ φώναξε. Ἦ Κέττυ, ἡ Κέττυ! Σεῖς εἰσάστε ἡ μίς Κέττυ, δὲν εἶν' ἔτσι; Ἦ Κέττυ, ποῦ μοῦ κἀνεται τόσο κακό, ποῦ μοῦ σκοταῖε τὸ καίμενο μου τὸ παιδί!...

Καὶ ἕνας λυγρός ὄμοιος μὲ σὺλλιασμα ἔξφυγε ἀπ' τὰ ἄχρωμα χειλί της.

Ὁ λυγρός ἐκείνος ἔκανε τὴν ὁραία Ἀγγλίδα νὰ τὰ χάσῃ. Θὰ ἤθελε ἐκείνη τὴ στιγμὴ νὰ γονιπῆσῃ μπροστὰ στὴ πομεμένη μητέρα καὶ ἀγκαλιάζοντας τὰ πόδια της νὰ τῆς ζητήσῃ συγγνώμην, νὰ τῆς πῆ πὸς δὲν ἤξερε ὅτι ὁ Πάολο ἦταν ἄρρωστος, οὔτε ἐφανταζόταν πὸς θὰ τοῦκανε

Τὴν ἀκολουθοῦσε σὰν πιστὸ σκυλλάκι

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ J. H. ROSNY ΑΙΝΕ
της 'Ακαδημίας Γαλλοπού

Η ΜΝΗΣΤΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Δανιήλ Λαβέγγυ αγαπούσε με τρελλό κι' άπελπιμένο έρωτα μιιά όμοια ξανθή νέα, μαυροφρεμένη, την όποια συναντούσε τακτικά στην θείας του και σε άλλα φιλικά σάτια.

Η δεσποινίς αυτή δέν ήτανε του συρμού. Δέν χόρευε, δέν αγαπούσε κανένα σπό, δέν παρρηγόρηθη ποτέ για τόν θάνατό του και άποφάσισε να μήν παντρευτή.

Ή άπέχθειά της αυτή ήτανε δικαιολογημένη. Ό άρραβωνιαστικός της, ένας άεροπόρος, κάηκε μιιά μέρα στους αϊθέρας μαζί με τόν θεροπλάνο του!

Ή Διονυσία—έτσι λεγόταν ή νέα—είχε αγαπήσει τόν νέο αυτό, όσο μιιά γυναίκα μπορεί ν' αγαπήσει έναν άνδρα. Δέν κατώρθωσε να παρηγορηθή ποτέ για τόν θάνατό του και άποφάσισε να μήν παντρευτή.

Όσοο ό Δανιήλ δέν άπελπιότανε. Έρωτοτροπούσε τή Διονυσία τόσο διακριτικά, όστε τις φροντίδες του και τις περιποιήσεις του κι' αυτή θά μπορούσε να τις πάρη κανείς και ως δείγματα φιλίας. Όσο όμως περνούσε ό καιρός, άντι να κριώνη ή άγάπη του, τόσο δυνάμωνε. Ός πού ήρθε μιιά μέρα, πού ή Διονυσία κατάλαβε τή πραγματικά αισθήματα πού έφερε γι' αυτήν ό Δανιήλ. Έξ άλλου, ύστερ' από λίγο καιρό, ό Δανιήλ τής όμολόγησε τόν έρωτά του ό ίδιος... Έκείνη τόν άκουσε με προσοχή και συμπάθεια.

—Άλλοίμονο! τού είπε, όταν εκείνος τελείωσε. Είνε πολύ άργά τώρα! Δέν ύπάρχει βέβαια χαμμιιά άμφιβολία πώς θά σάς αγαπούσα κι' εγώ άν ήμουν ελεύθερη...μιιά δέν μου έπαρτέπατος...Είμαι αιώνια ένωμένη με τή μνήμη εκείνου πού πέθανε...

Ό Δανιήλ ήταν έτοιμος να διαμαρτυρηθή: «Μά πώς είνε δυνατό να εξακολουθήση μιιά νέα ν' αγαπά έναν άντρα πού έχει πεθάνει πρό καιρού!» Δέν τού είπε όμως αυτό, γιατί κατάλαβε πώς θά πλήγανε τή φίλη του. Περιορίστηκε μονάχι στο ν' αντιστάσει και να ψυθουρίσει:

—Άς είνε δέν άπελπίσομαι! θά περμιένο.

—Όχι! όχι! άποκρίθηκε ή νέα με σταθερή φωνή, πρέπει να χάσετε κάθε έλπίδα. Άν είνε αλήθεια πώς μ' αγαπάτε, ή μάταια κι' άνοφελεύτε έλπίδα σας θά σάς κινή να πονέσετε ακόμα περισσότερο... Προτιμώτερο να με ξεχάσετε!...

—Μά είνε τόν ίδιο σάν να μού λέτε να μήν ανανέω! άναφώνησε τότε μ' άπελπισία ό Δανιήλ.

Άπό αυτή τή μέρα, ή Διονυσία άπέφυγε να συναντάται με τόν Δανιήλ, κι' έτσι ό νέος δέν ξαναβόηκε την εύκαιρία να τής μιλήση ιδιαιτέρως. Άρχισε να τής γράφη καθημερινώς σχεδόν, μιιά τή γράμματά του επιστρέφοντας. Ή λύπη και ή άπόρησση του ήταν πια άπεριγραπτή.

Δυό χρόνια πέρασαν από τότε, και ό Δανιήλ όχι μόνο δέν μπορούσε να λησμονήση τή Διονυσία, άλλ' άπεναντίας, την αγαπούσε περισσότερο από κάθε άλλη φορά.

Ύστερ' από λίγον καιρό, συνέβη κοντά στο Παρίσι τόν τρομερό εκείνο σιδηροδρομικό δυστύχημα, κατά τόν όποιο σκοτώθησαν είκοσι όκτώ πρόσωπα και πληγώθησαν εκατό περίοιτο.

Ό Δανιήλ βρισκόταν μεταξύ τών πληγωθέντων. Είχε πάθει κάταγμα τού δεξιού ποδιού, και στο κεφάλι του είχε άνοιξει μιιά

τέτοιο κακό. Άλλά τόν πρόσωπο τής μητέρας τού Πάολο είχε μιιά έκφραση τόσο άγρία, τόσο σκληρή, πού πάγωσε τόν αίμα στις φλέβες τής νέας, ή όποια τόν μόνο πού μπόρεσε να κινή ήταν ν' άρνηθή, σάν μικρό παιδάκι, τόν σφάλμα της:

—Όχι, κυρία μου, όχι, ψυθούρισε, Δέν ειμ' εγώ ή Κέττυ. Δέν με λένε Κέττυ.

—Δέν είσαστε σεις ή Κέττυ; Τότε ποιιά είσαστε και γιατί μιηκάτε έτσι κρυφά, σάν κλέφτρα, έδώ μέσα; Τι ήρθατε να κάνετε; Τι ζητάτε έδώ;

Και την εκύταζε κατάματα, περιφρονητικά, με μιιά έκφραση άπειρου μίσους. Τό βλέμμα εκείνο έκανε την μις Κέττυ να κλονισθή, σάν να τής ελγαν ώσμιε μιιά δυνατή κατακεφαλιά! Δέν είθισε πια τί να πη, πώς να εξήγηση την παρουσία της εκεί μέσα. Προσπάθησε να χαμογελάση, άλλα τόν χαμόγελό της έμοιαζε περισσότερο με κλάμμα. Έτσι, μοσκοκίοντας και μοσχαμογελώντας όπισθοχώρησε σιγά-σιγά, βγήκε έξω κι' όταν πια βρέθηκε στον δρόμο, κάθισε σ' ένα πεζούλι και άρχισε να κλαίη, να κλαίη πικρά...άπελπιόμενα...άπαρηγόρητα!...

Guido Marta

μεγάλη πληγή.

Στό νοσοκομείο πού τόν μετέφεραν τόν περιποιήθηκαν όσο μπορούσαν, μιιά κατάσταση του παρέμεινε κρίσιμος.

Έτέλος, ύστερα από μιιά πολύ μακρά νοσηλεία, οι γιατροί άναγκάστηκαν να πάρουν κατά μέρος τή μητέρα τού Δανιήλ και να τής πούν:

—Πρέπει κυρία μου, να τόν πάρετε άπόφαση... Δέν ξερούμε τι μπορεί να συμβη, όστόσο άπεκδυόμεθα πάσης εϋθύνης!... Ό άρρωστος έχει μεγάλη άνάγκη περιποιήσεως... Πρέπει να μιν φέρετε χαμμιιά άντίρρηση και στην πιό παράλογη επιθυμία του... να ικανοποιήτε κάθε όρεξή του...

Να ικανοποιηθούν όλες ή επιθυμίες του!

Μά ό Δανιήλ μονάχι μιιά επιθυμία είχε, την όποια δέν εκρυβε καθόλου: Ήθελε να ξαναδη τή Διονυσία.

Ή Διονυσία συγκινήθηκε πολύ όταν έμαθε τόν άτύχημα πού συνέβη στο Δανιήλ και, χωρίς να χάση καιρό, έφερε άμέσως να τόν δη, με την πρώτη πρόσκληση πού τής έστειλε ή μητέρα του...

Ή παρουσία της έκανε τόσο καλό στον άρρωστο, όστε οι γιατροί δέν άπέκρυψαν καθόλου τις έλπίδες πού άρχισαν να έχουν και πάλι για τή σωτηρία του.

—Ίσως ή ζωή τού Δανιήλ να ξεαρτάται από σάς, ειπαν στη νέα. Ή Διονυσία κατάλαβε πολύ καλά τή λόγια τών γιατρών. Κατάλαβε πού ήτανε τόν καθήκον της και άπεφάσισε να κινή, δι, τι μπορούσε για να τόν σώση.

Όσοο, ήταν άπορασιόμενη, μόλις θά γινότανε καλά ό Δανιήλ, να τόν άφιση και να αναγαυρίση στην έρημιιά της. Δέν θά μπορούσε ποτέ να τόν άγαπήση...

Ό άρρωστος πέρασε μέρες άνεκφραστης εϋτυχίας κοντά στη Διονυσία. Δέν πονούσε πια, ή μάλλον, ξεκούσε τους πόνους του. Μά ή δυνατή συγκίνησή του αισθανότανε από τόν πρωτό τόν βράδυ, τόν σκότινο κυριολεκτικώς, χωρίς όμως να τόν καταλαβαίνει.

Με την πάροδο τού χρόνου, οι γιατροί, βλέποντας πώς ή κατάσταση πού Δανιήλ δέν καλυτέρευε, έχασαν κάθε έλπίδα για τή σωτηρία του και περιέμεναν από στιγμή σε στιγμή τόν μοιραίο. Άλλ' ό Δανιήλ ήταν εϋτυχής. Όσο έβλεπε κοντά του τή Διονυσία να τόν περιποιείται με τόσο στοργή, είχε τή βεβαιότητα πώς θά γινότανε καλά. Καί, σιγά-σιγά, πίστεψε και ό ίδιος πώς ή Διονυσία ήτανε κοντά του επειδή τόν αγαπούσε. Δέν φανταζόταν πώς ή Διονυσία βρισκόταν κοντά τόν μόνο και μόνο για να γλυκινή τις τελευταίες στιγμές του!

Έκείνη πάλι, βλέποντας πώς ό Δανιήλ είχε αυτήν την ιδέα, τόν άγινε να γανουρίζεται με τή γλυκειά έλπίδα τής άγάτης...

...Ό θάνατος βρήκε τόν Δανιήλ άναπάντεχα, χωρίς εκείνος να τόν καταλάβη. Έπεσε άσυναίσθητα στην επιθανάτιο άγωνία, νομίζοντας πώς άποκοιμείται—και δέν ξαναξύπνησε...

Ή Διονυσία όταν είδε μπροστά της τόν Δανιήλ νεκρό, τότε πια κατάλαβε πώς είχε άρχισει να τόν αγαπάει κι' αυτόν, και πώς στο μέλλον θά ήταν ένωμένη και με τή δική του άνάμνηση, όπως ήτανε με την άνάμνηση τού πρώτου μνηστήρος της—πώς στο μέλλον θά είχε να κλαίη δυό αγαπημένους νεκρούς.

Ήτανε μοιραίο της να είνε πάντα ή μνηστή τών νεκρών!...

J. H. ROSNY

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΗΤΕΧΝΩΝ

Η ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ ΤΟΥ ΒΕΡΔΙ

Ό διάτμημος Ίταλός μουσουργός Βέρδι, τού όποιο ή Ίταλία έώρασε πρό όλίγων ήμερών την έκγονταετηρίδα, μισούσε σε άφάνταστον βαθμό τους Αύστριακούς οι όποιοι τότε κατέγαν όλη σχεδόν την Βόρειο Ίταλία.

Όι Αύστριακοί, έλεγε ό Βέρδι, είνε άνθρωποι τής λογικής άλλα δέν έχουν καρδιά. Είνε μιιά φυλή ισχνά άλλα άπολίτιστη.

Κάποτε πού ό Βέρδι βρισκόταν στο Μιλάνο, ό αυστριακός στρατός διοικήσει τής Ίταλικής εκείνης πόλεως τόν κάλεσε μιιά μέρα στο διοικητικό και τού είπε:

—Σας παρακαλώ να συνθέσετε ένα πολεμικό έμβατήριο για τόν στρατεύματά μου.

—Έμβατήριος, στρατηγέ μου, άποκρίθηκε ό Βέρδι, άλλα πρέπει να ξερετε ότι εγώ συνθέτω μόνον έμβατήρια άποχωρήσεως (marches de retraite). Θέλετε να σας φτιάξω ένα τέτοιο;

Φυσικά ό αυστριακός στρατηγός δέν δέχθηκε.